

Що посієш

Тетяна Булат

- Іхтіандр! – кричали услід Василю не тільки однолітки, а й дорослі люди.

Хлопчик з дитинства виріс на воді.

Море наче заворожувало його, годинами міг сидіти на березі і розглядати хвилі.

- Вони такі різні, не схожі одна на одну... — мрійливо говорив батькам хлопчик.

Не дивно, що найкращим подарунком Василь вважав акваланг і ласті.

Вже стільки риби, крабів, різних молюсків, які тільки водяться в чорному морі, не скуштували його батьки! Сусіди шуткували:

- Ви скоро світитися будете!

Малий Василь не розумів чого так говорять і як вони можуть світитися, аж поки не почав у школі вивчати хімію.

Фосфор, ось воно що!

Дні пінними хвилями переливалися в місяці і роки.

Куди б не закидала доля Василя, він все одно повертався до рідного дому, вірніше, до свого моря.

Не дивно, що змалку хлопчика віддали в секцію моряків при школі. Її вів керівник фізичного виховання. Він сам ходив під вітрилами, займався серфінгом та підводним занурюванням.

Прізвисько "іхтіандр" дали Василю хлопці з секції одразу. Він найдовше міг перебувати під водою, це була його стихія.

Море – то був той фантастичний і неймовірний світ, який вабив і хвилював його уяву.

Завжди стриманий, спокійний і тихий хлопчик відкривав широко очі і безперестанку говорив, як тільки но починалася розмова про море.

Особливо йому подобався підводний світ.

Камінці. Сірі, з білими вкрапленнями, гладкі та колючі, шершаві та ребристі. Скільки їх матір повикидала з ліжка хлопця, не перелічити.

По закінченню навчання Василь влаштувався на роботу в морський порт.

Одружився.

Хоча над морем лелеки не дуже часто літають, та все одно двічі ці птахи завітали до будиночка біля моря, де жила щаслива родина Василя.

Василинка, так назвали молодшу донечку, також була без тямі закохана в море! Виросла з батьком на хвилях! Не було ліку часу, проведеного дівчинкою з батьком у морі. Купалися, рибалили. Особливо Василинка полюбляла пірнати з аквалангом.

За роки праці, Василь відкладав гроші і нарешті купив човна.

Це був не просто човен, це була майже яхта. Невеличка, правда, але на ній батько з молодшою донькою могли вийти далеко в море. І там, пірнаючи на глибині, щоразу дивувалися дивовижній красі підводного царства.

У Василя було дежавю.

В рідній дитині він бачив себе, своє продовження.

Школа, навчально-науковий інститут водного господарства і море...море...море.

Якщо інші діти ходили в клуби, відпочивали з молоддю на повну, то Василю всі вихідні проводила вдома, в рідній Одесі. З ранньої весни до пізньої осені вони з батьком пірнали на глибині. Щоразу приносили мамі всілякі дивовижні підводні скарби: чи то камінець, чи мушля, а чи рапани.

Цей день не став виключенням.

З тижні Василю не бачила моря, тому тільки приїхала, одразу ж вони вийшли з батьком в море.

Літо, сонце, вітерець і морський бриз легенько торкалися Василюного обличчя.

Батько правив яхтою.

Допливли до наміченого місця і вдягли акваланги.

Першим завжди пірнав батько. Він вивчав підводну місцевість і оцінював ризики. Потім підіймався і вже у безпеці вони занурювалися вдвох з донькою.

Так було і цього разу.

Василь легко зіслизнув з борту яхти і за декілька секунд зник у бірюзовій глибині моря.

Василю одягала підводний костюм, перевіряла акваланг.

Буквально 10 хвилин батько не з'являвся над водою, та нарешті виринув.

- Краса неймовірна. Ми ще з тобою тут і не були, доню, — зняв маску і проговорив Василь.

- То що, якір кинуте, костюм одягнуто! Пане капітане, дозвольте занурювання, — весело підморгуючи, випростала спину і підняла руку до голови Василю.

- Вперед, ласкаво прошу до підводного царства! - як завжди посміхаючись, відповів Василь донці.

Вони пірнули.

За всі роки, проведені в морі, Василю бачила стільки неймовірного, що здивувати її було майже не реально.

Але вона трохи злякалася, коли побачила стривожений погляд батька. Він різко повернув голову назад, ніби когось так побачив.

- Що там? - звичними знаками спитала донька.

Але батько її заспокоїв, піднявши перший палець вгору.

Двійко дайверів попливли на глибину.

Раптом над ними промайнула якась тінь.

Батько знову різко обернувся.

Над ними пливла неймовірна велика тінь.

Василю злякалася. В чорному морі не водяться акули такого розміру, але чим, як то кажуть...

Тінь почала рухатися і швидко наближатися до пірнальників.

Батько прикрив доньку, розставивши руки в сторону.

До них наблизився дельфін.

Але дії ссавця не були звичними.

Він ніби кричав, постійно хаотично рухався, відпливав і вертався назад до людей.

Василь зрозумів, що дельфін потребує допомоги.

Батько знаками показав донці залишатися тут.

Поплив за дельфіном і вони зникли у глибині моря.

Пройшло хвилин 10. Васирина вже почала нервувати, бо повітря в балонах було не так багато, а батько вже використав не мало.

Дивно, але крики дельфіна не припинялися. Тільки чулися тепер десь далеко.

Раптом з морської темноти до Васирина вплив батько і знаками попросив ножа.

Ніж вони брали у кожне занурювання. Для безпеки він був у Васирина.

Нічого не сказавши, Василь взяв ножа і занурився знову.

- Так не піде, таточко, — про себе проговорила Васирина і попливла за батьком.

Те, що побачила дівчина, привело її в шок!

На дні, заплутавшись у старій рибацькій сітці, лежав дельфін.

Намагаючись вибратися, він затягнув на собі сітку так, що не міг навіть поворушитися.

Василь впевненими різкими рухами сміливо розрізав пута, які впилися аж до м'яса.

Навколо море стало червоним.

Дельфін, що плавав поряд, голосно видавав тривожні звуки, ніби плакав.

Василь швидко розрізав тенета, але роботи було багато.

Васиринка залякла.

Вона знала, що дельфіни без повітря можуть знаходитися під водою не більше 20-30 хвилин. А батько вже хвилин 10 визволяв бідного потерпілого.

Скільки до цього часу знаходився цей дельфін під водою, було невідомо, але Васирина зрозуміла, що часу вже майже немає.

Швидко підпливла до батька і почала розривати сітку у місцях, де сітка була найтоншою.

На дельфіні не було жодного цілого місця. Все його тіло було у великих порізах від сітки.

Васиринка рвала сітку і плакала!

Вона ненавиділа тих, хто ставить сітки і калічить таким чином невинних жителів моря.

Час ніби удвічі швидше летів.

Нарешті ссавець був визволений.

Василь з донькою почали перевертати бідного, і на мить знову застигли.

ЦЕ БУЛА САМКА! І ВОНА БУЛА ВАГІТНА!

Перед ними пронісся дельфін, який підплив до самки і почав носом виштовхувати її на поверхню.

Батько з донькою почали допомагати йому.

Через кілька хвилин самка дельфіна вдихнула на повні груди повітря.

Васиринка з батьком зняли маски і нарешті також вільно вдихнули.

Самка дельфіна попливла до яхти і почала повільно плавати навколо людей.

Так пройшло 20 хвилин.

Мабуть, надихавшись волю, обоє дельфінів потихеньку попливли на глибину,

залишаючи за собою легкий кривавий слід.

В очах Василички стояли сльози.

- ЛЮДИ! СХАМЕНІТЬСЯ! - закричала у весь голос дівчина.

Батько тим часом повернувся до неї і показав регулятор тиску повітря в аквалангах. Балон був майже порожній. Залишились вони на глибині ще декілька хвилин, і вже піднятися не змогли б.

Василина відчужено дивилася на хвилі.

Додому родина поверталася мовчки.

Прошло 5 років.

- Оля, обережно там дивись, — голосно прикрикнула на доньку Василина.

Маля 4 роки бавилося у воді.

На свій вік Оля дуже вправно плавала, бо виросла, як мама і дід, на воді.

- Мамо! Ось вони, ось вони! - закричала дівчинка, помітивши неподалік на воді великі хвилі.

- Мамо, мамо, я до них!

Хтось би інший одразу підняв крик, не дозволив малесенькій дівчинці запливати далеко від берега. Але не Василина.

Вона твердо знала, що ті, хто припливав вже майже 5 років щодня до їхнього берега, жодним чином не нашкодять її дитині.

Поглядом провела вслід за малою і побачила у пінній хвилі молодого дельфіна, якого супроводжувала самка з великими шрамами на тілі.

До Василички підійшов батько, обійняв її.

- Добро завжди сіє добро, доню. І поки ми не навчимося цінувати світ і всіх, хто живе у ньому, поки він і буде залишатися жорстоким.